

Iacov - Comentarii Jean Koechlin

Iacov 1:1-12

Iacov se adreseaza fratilor lui, crestini iesiti din iudaism, care nu au abandonat inca toate legaturile. Ii invita sa priveasca incercarea ca o bucurie perfecta: doua cuvinte care la prima vedere nu se potrivesc impreuna. Totusi, printre crestinii evrei, unii realizasera aceasta (Evrei 10.34). Si aceasta experienta se alatura declaratiei lui Pavel: „Ne bucuram chiar si in necazurile noastre; caci stim ca necazul aduce (cultiva) rabdare“ (Romani 5.3; comp. cu Coloseni 1.11). Alta contradictie aparenta este ca, in timp ce rabdarea implica asteptarea a ceea ce nu ai, Iacov adauga: „neducand lipsa de nimic“ (v. 4). Ceea ce va poate lipsi cu adevarat nu sunt bunurile pamantesti, ci intelepciunea. Atunci s-o cerem Domnului, cum a facut tanarul Solomon (1 Imparati 3.9). Chiar daca este sarac, un crestin nu duce lipsa de nimic, pentru ca Il are pe Isus. Si bogatul se poate bucura in smerenie in comuniune cu Cel care S-a facut nimic si S-a coborat pana la moartea de cruce. Sa-i invidiem pe cei care vor trece ca floarea ierbii? Sa avem in vedere cununa vietii. Aceasta ii va rasplati pe cei care vor fi indurat incercarea cu rabdare, altfel spus, a celor care-L iubesc pe Domnul (v. 12).

Iacov 1:13-27

In versetele 2 si 12, cuvantul ispita are semnificatia unei incercari din afara, pe care Dumnezeu o trimite spre binele nostru si, in final, pentru bucuria noastra. In versetul 13, a fi ispitit are un alt sens: implica raul; acesta este declansat din interior prin pofta. Cum ar putea fi Dumnezeu cauza unor asemenea lucruri? Nimic intunecos nu poate veni de la „Tatal luminilor“ (v. 17; comp. cu 1 Ioan 1.5). Cel care ni L-a dat pe propriul Lui Fiu, impreuna cu El ne da „orice dar desavarsit“ (v. 17; vezi si Romani 8.32). Sursa raului este in noi: ganduri rele, din care decurg cuvinte rele si fapte rele. Dar nu este de ajuns sa fim constienti. Riscam sa fim ca o persoana care, privind in oglinda, constata ca este murdar, dar care nu se duce apoi sa se spele. Cuvantul lui Dumnezeu este aceasta oglinda. Ii arata omului ceea ce este; il invata ce inseamna sa faca bine (cap. 4.17), dar nu poate face binele in locul lui. Care este singura „slujba religioasa“ recunoscuta de Dumnezeu Tatal? Nu ceremoniile desarte pe care oamenii le numesc religie. Ea decurge din dubla pozitie in care Domnul i-a pus pe ai Sai. In lume, si aceasta este devotiunea dragostei. Nu din lume, este deci pentru a ne pastra curati (v. 27; Ioan 17.11,14,16).

Iacov 2:1-13

Suntem influentati mai mult decat credem de falsa scara de valori de care se foloseste lumea, precum averea, rangul social... Pana si un Samuel avea nevoie sa invete ca: „omul se uita la ceea ce izbeste ochii, dar Domnul Se uita la inima“ (1 Samuel 16.7b). Si stiti pana unde a ajuns lumea „privind dupa infatisare“? Pana intr-acolo incat a dispretuit si a respins pe Fiul lui Dumnezeu, pentru ca venise ca sarac pe pamant (2 Corinteni 8.9). Si astazi, frumosul nume al lui Hristos, cu care sunt

numiti crestinii, este obiectul batjocorii si al hulelor. Aceia care-l poarta, acesti saraci pe care lumea ii dispretuieste, sunt numiti de Domnul mostenitori ai imparatiei (v. 5; Matei 5.3). Lor li se impune deci legea imperiala, adica cea a imparatului (v. 8). A nu implini porunca dragostei inseamna a incalca toata legea, asa cum pentru a rupe un lant este suficient sa fie rupta o singura veriga. Astfel, noi suntem toti vinovati, convinsi de pacat. Dumnezeu insa a gasit o glorie mai mare in indurare decat in judecata. Aceasta indurare ne plaseaza definitiv sub o cu totul alta „lege“: cea a libertatii. Libertatea unei firi noi, care-si gaseste placerea in ascultarea de Dumnezeu (1 Petru 2.16).

Iacov 2:14-26

Unii au crezut ca este o contradictie intre invatatura lui Iacov si cea a lui Pavel (de exemplu in Romani 4). In realitate, fiecare prezinta aspecte diferite ale adevarului. Pavel demonstreaza ca, pentru ca cineva sa fie indreptatit inaintea lui Dumnezeu, este suficienta credinta, iar Iacov explica ca, pentru a fi indreptatit in ochii oamenilor, sunt necesare fapte (v. 24; 1 Ioan 3.10). Nu radacina, ci rodul ne permite sa apreciem calitatea unui pom (Luca 6.43,44). Credinta launtrica nu se poate arata oamenilor decat prin fapte. Eu nu vad curentul electric, dar functionarea unei lampi sau a unui motor imi permite sa afirm prezenta lui intr-un fir conductor. Credinta este un principiu activ (v. 22), o energie interna care misca angrenajele inimii. Pavel si Iacov isi ilustreaza invatatura prin acelasi exemplu: cel al lui Avraam, la care se adauga aici exemplul Rahavei. Dupa morala omeneasca, primul este un tata criminal, iar cea de-a doua o persoana cu o purtare rea, care-si tradeaza poporul. Dar faptele lor nu sunt altceva decat manifestarile cele mai inalte ale consecintei credintei lor; aceasta i-a determinat sa faca cele mai mari sacrificii pentru Dumnezeu. Prietene, poate ca intr-o zi ai spus ca ai credinta. Ai aratat tu aceasta?

Iacov 3:1-18

Dupa cum credinta, daca exista, se manifesta in mod necesar prin lucrari, tot asa intinarea se exteriorizeaza, mai devreme sau mai tarziu, prin cuvinte. Orice masina cu aburi are o supapa prin care suprapresiunea rabufneste irezistibil. Daca lasam sa creasca aceasta «presiune» fara s-o judecam, ea se va trada inevitabil prin cuvinte pe care nu le vom putea stapani. Astfel Domnul ne face sa constatam necuratia buzelor noastre (Isaia 6.5) si ne arata sursa interioara: prisosul inimii (Matei 12.34; 15.19; Proverbe 10.20). Prin judecata de sine insa, ne invita sa despartim „ce este de pret de ce este fara pret“, pentru a fi precum gura Lui (Ieremia 15.19). Exista intelepciune si intelepciune. Cea de sus, ca orice dar desavarsit, coboara de la Tatal luminilor (cap. 1.17). Trasaturile ei ne vor face s-o recunoastem: este mereu curata, fara vointa proprie, activa in bine. Ar trebui sa recitim aceste versete ori de cate ori suntem pe cale sa ne intrebuintam rau limba: pentru cearta, minciuna (v. 14), vorbire de rau (cap. 4.11), laudariosenie (cap. 4.16), cartire (cap. 5.9), juraminte sau vorbe usurate (cap. 5.12; Efeseni 4.29; 5.4). Cu alte cuvinte, de cat de multe ori pe zi!

Iacov 4:1-12

O cearta între copii ai lui Dumnezeu arată negresit că voința fiecăruia dintre ei nu a fost zdrobită. Domnul ne arată că aceasta este încă un obstacol care împiedică rugăciunile noastre să fie ascultate (cititi Marcu 1.25). Pot fi două motive pentru care nu primim răspuns. Primul este că nu cerem, deoarece „oricine cere, capătă” (Matei 7.8). Al doilea, pentru că cerem rău. Aici nu este vorba de forma stângace a rugăciunilor noastre (oricum, „nu stim ce să cerem așa cum ar trebui” – Romani 8.26), ci de scopul lor. Avem în vedere gloria Domnului, sau satisfacerea poftelor? Aceste două principii nu se pot împacă. Iubind lumea, trădăm cauza Dumnezeului nostru, pentru că lumea l-a declarat război, răstignindu-L pe Fiul Lui, iar neutralitatea este imposibilă (Matei 12.30). Invidia și pofta sunt lucrurile cu care ne atrage lumea, dar Dumnezeu ne dă infinit mai mult decât ne poate oferi lumea: un har mai mare (v. 6; Matei 13.12). Fie ca aceia care au învățat de la Mantuitorul blândetea și smerenia (Matei 11.29) să poată gusta acest har. Dar, pentru a experimenta virtuțile harului, trebuie mai întâi să fi ajuns conștient de propria mizerie (v. 8, 9; comp. cu Ioel 2.12,13).

Iacov 4:13-5:6

Cei care fac planuri (v. 13-15; Isaia 56.12b) și cei care strâng bunuri pământești (cap. 5.1-6) sunt adesea aceleași persoane (Luca 12.18,19). Și una și alta sunt străine de viața de credință. A dispune de viitor înseamnă a pune voința proprie în locul celei a lui Dumnezeu; și este chiar necredință, arătând neîncredere în venirea apropiată a Domnului. Cât despre bogății, este un lucru șocant să le strângi în „vremurile din urmă”. Riscurile ce amenință bogățiile pe pământ: degradarea, furtul, devalorizarea... demonstrează că acestea sunt bogății trecătoare, aur și argint ruginit (vezi Psalmul 52.7). De aceea, Domnul recomandă: „Faceti-va pungii care nu se învechesc, o comoară care nu piere, în ceruri, unde hoțul nu se apropie, nici molia nu strică” (Luca 12.33). Abundența de bunuri materiale duce la impietirea inimii: Fata de Dumnezeu, pentru că atunci pierdem ușor sentimentul dependenței de El și uităm adevăratele nevoi, care sunt cele ale sufletului (Apocalipsa 3.17). Și fata de aproapele, pentru că ne este greu să ne punem în locul celor cărora le lipsesc cele necesare (Proverbe 18.23).

Iacov 5:7-20

Toamna este anotimpul aratului. Opt până la zece luni se vor scurge – în care se succed frigul și căldura, ploaia și soarele – până să se coacă un nou seceris. Câtă răbdare îi trebuie agriculturului! Ca și el, să avem și noi răbdare, pentru că „venirea Domnului este aproape” (v. 8). Să ne folosim deopotrivă resursele: în momentele de bucurie, cântărilor; în încercare (ca în orice vreme) rugăciunea fierbinte a credinței. Facem noi uneori experiența ca ea „poate mult” (Ioan 9.31b)? Versetele 14-16, care în creștinătate sunt folosite pentru a justifica tot felul de practici, își pastrează valoarea deplină dacă sunt îndeplinite toate condițiile menționate. Oricum, un creștin dependent se va simți rareori liber să ceară vindecarea; mai curând, împreună cu cei din apropierea lui, se va ruga să poată accepta liniștit voia lui Dumnezeu. Sfârșitul epistolei pune accent pe ajutorul fraternal în dragoste: marturisirea reciprocă a greselilor, rugăciunea unul pentru altul, grija față de cei lipsiți. Învățătura ocupă puțin loc în această epistolă. Din contra, punerea în practică a creștinismului nostru este prezentată pe larg. Să ne ajute Dumnezeu să fim, în adevăr, nu ascultători uituci, ci implinitori (cap. 1.25).

clickbible.org